II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 30. juli 1996

om statsstøtte til Compañía Española de Tubos por Extrusión SA i Llodio i Alava

(Kun den spanske tekst er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(97/21/EKSF, EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 4, litra c),

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2,

under henvisning til Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsnormer for støtte til jern- og stålindustrien [1], særlig artikel 6, stk. 4,

efter i overensstemmelse med nævnte artikel 93, stk. 2, og nævnte beslutnings artikel 6, stk. 4, at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Compañía Española de Tubos de Extrusión SA (Tubacex) er et privat selskab etableret i Llodio i Alava, der fremstiller sømløse rør af rustfrit stål, og som har et datterselskab i Amurrio i Alava ved navn Acería de Alava, der fremstiller stål.

Efter at have haft alvorlige finansielle problemer gennem de senere år erklærede Tubacex sig i juni 1992 i henhold til den spanske lov om betalingsstandsning midlertidigt insolvent og standsede sine betalinger. Betalingsstandsningen blev ophævet i oktober 1993, da selskabets kreditorer indvilgede i, at der blev udstedt konvertible obligationer for at indfri gælden.

Den 25. februar 1995 besluttede Kommissionen efter en tilbundsgående foreløbig undersøgelse af de forskellige aspekter af den finansielle omstrukturering af selskabet og andre spørgsmål i forbindelse hermed at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk 2, og artikel 6, stk. 4, i Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF (herefter benævnt »fællesskabreglerne for støtte til jern- og stålindustrien«) med hensyn til:

i) eventuelle støtteelementer i salget af en grund til den regionale baskiske regering (ophævelse af socialsikringskassens (Seguridad Social) udlæg plus 220 mio. pta. udbetalt af den baskiske regering)

ii) eventuelle støtteelementer i kreditaftalerne med lønmodtagernes garantifond (FOGASA), og

iii) den finansielle omstrukturering af Tubacex, navnlig de eventuelle støtteelementer i socialsikringskassens og andre offentlige myndigheders deltagelse i ophævelsen af betalingsstandsningen, mere konkret konverteringen af gælden til kapital og ophævelsen af panterettigheder og udlæg, således at fast ejendom kunne stilles som sikkerhed for udstedelsen af obligationerne.

[1] EFT nr. L 362 af 31. 12. 1991, s. 57.

Ved skrivelse af 10. marts 1995 underrettede Kommissionen den spanske regering om sin beslutning om at indlede proceduren. De øvrige medlemsstater og andre interesserede tredjemænd blev underrettet gennem offentliggørelse af skrivelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (1).

II

Den 10. april 1995 afgav den spanske regering skriftligt svar på Kommissionens skrivelse om indledning af proceduren og fremlagde nye oplysninger til støtte for sin holdning, ifølge hvilke ingen af de undersøgte aspekter indeholdt statsstøtte (for en mere detaljeret beskrivelse af den spanske regerings anbringender, se denne beslutnings afsnit III og IV).

I forbindelse med proceduren modtog Kommissionen bemærkninger fra følgende medlemsstater og andre interesserede tredjemænd: Østrig (en producent af stålrør), Tyskland (national sammenslutning af stålproducenter og økonomiministeriet), Frankrig (national sammenslutning af stålproducenter), Italien (national sammenslutning af stålproducenter), Spanien (national sammenslutning af stålproducenter) og Det Forenede Kongerige (en producent af stålrør). Den britiske regering fremsatte desuden bemærkninger, der dog først blev modtaget den 7. december 1995, og dermed efter udløbet af den tidsfrist, der var fastsat herfor, hvorfor de ikke kunne komme i betragtning.

Med undtagelse af den spanske sammenslutning af stålproducenter, der ikke mente, at der var tale om nogen form for støtteelementer, tilsluttede alle andre interesserede parter sig Kommissionens beslutning om at indlede proceduren. Efter deres opfattelse indeholdt de aspekter, der blev undersøgt, statsstøtte. De fremførte desuden, at virksomheden muligvis havde modtaget andre former for støtte, som ikke var omfattet af proceduren.

Bemærkningerne fra den Østrigske rørproducent omtalte således aktiviteter i et andet selskab, der ikke er berørt af proceduren.

Det tyske økonomiministerium stillede spørgsmålstegn ved socialsikringskassens beslutning om ikke at benytte sig af sine rettigheder som privilegeret kreditor, at ophæve udlæggene generelt og mere konkret at godkende salget af en grund til den baskiske regering. Ministeriet anfægtede desuden FOGASA's beslutning om at acceptere pantsatte værdier som garanti for lån. Alle disse forhold pegede efter ministeriets opfattelse på, at der var tale om elementer af ulovlig statsstøtte, der fordrejede konkurrencen.

Den tyske sammenslutning af stålproducenter hævdede, at Tubacex siden 1990-1991 havde øget sin andel af markedet i EF betydeligt, herunder andelen af det tyske marked, ved at tilbyde dumpingpriser, hvilket efter sammenslutningens mening kun kunne gøres med statsstøtte eller løfter herom.

Den franske sammenslutning af stålproducenter omtalte Tubacex' forværrede finansielle situation siden 1990 og spurgte, hvordan virksomheden havde kunnet fortsætte driften, da virksomheden efter sammenslutningens opfattelse ville være gået konkurs uden støtte. Sammenslutningen mente, at det var af afgørende betydning, at Kommissionen var klar over, hvem virksomhedens aktionærer og kreditorer var. Den mente desuden, at Tubacex' nye datterselskab, Tubacex Tubos Inoxidables, havde modtaget ulovlig støtte, og udtrykte bekymring over de vedvarende forlydender i pressen om offentlig støtte til en mere omfattende omstrukturering af sektoren for sømløse rør omkring en ny koncern, Unión de Tubos Vascos (UTV), der ud over Tubacex skulle omfatte Tubos Reunidos og Productos Tubulares.

Den italienske sammenslutning af stålproducenter henviste til Tubacex' tab i de senere år og tilføjede, at virksomheden gennem dumping havde udvidet sin andel af det italienske marked betydeligt i perioden 1991-1993, og at denne tendens var fortsat efter den finansielle omstrukturering af virksomheden. Efter sammenslutningens opfattelse måtte denne adfærd være støttet fra offentlig side.

Den britiske producent klagede også over at have lidt skade som følge af konkurrencen fra Tubacex, hvis politik tog udgangspunkt i priser holdt nede gennem statsstøtte. Efter producentens mening kunne socialsikringskassens adfærd betegnes som statsstøtte, eftersom gælden var oparbejdet til en ikke-kommerciel rentesats, og kassen ikke havde udnyttet sine rettigheder som privilegeret kreditor og ophævet sine udlæg og dermed mindsket sine muligheder for at inddrive gælden. Desuden havde kassen ved sin accept af de konvertible obligationer ikke inddrevet hele gældsposten. Endvidere fandt producenten, at de tidligere omlægninger af gælden og den omlægning, der fandt sted efter betalingsstandsningen, indeholdt statsstøtte, eftersom den kommercielle rente var højere end den, der blev anvendt. Det blev sluttelig gjort gældende, at heller ikke vilkårene for lånet fra FOGASA var de gældende markedsvilkår.

Med hensyn til salget af en grund til den baskiske regering undrede den britiske producent sig over, hvordan socialsikringskassens udlæg kunne blive hævet og pantsætningerne til Banco de Crédito Industrial (BCI) kunne blive aflyst inden salget, og hvorfor der ikke var afholdt offentligt udbud.

Desuden påpegede den samme producent, at andre foranstaltninger, herunder lån fra offentlige banker, der optrådte i regnskaberne for perioden 1986-1989, kunne indeholde statsstøtte. Mere konkret stillede producenten spørgsmålstegn ved Kommissionens konklusioner fra den indledende undersøgelse, hvorefter der ikke var tale om statsstøtte i forbindelse med andre interne omstruktureringsforanstaltninger, f.eks. den mere omfattende omstrukturering af sektoren, som følge af nye forlydender i pressen om, at den baskiske regering havde besluttet at yde 3,306 mia. pta. i socialstøtte til virksomheden.

(1) EFT nr. C 282 af 26. 10. 1995, s. 3.

De modtagne bemærkninger blev meddelt til den spanske regering ved Kommissionens skrivelse af 24. januar 1996.

III

Den spanske regering svarede ved skrivelse af 16. februar 1996, hvori den insisterede på, at der ikke var tale om statsstøtte, eftersom Tubacex og Acería de Alava blev behandlet efter de generelle regler. Til støtte for sin argumentation fremlagde den spanske regering oplysninger blandt andet om karakteren af Tubacex' offentlige gæld, de privilegerede kreditorers identitet, socialsikringskassens rolle ved indgåelsen af kreditoraftalen (herunder hvorfor den gav afkald på sine rettigheder som privilegeret kreditor og ophævede sit udlæg i Tubacex' aktiver), rentesatsen for gælden til socialsikringskassen, aflysningen af BCI/BEX' (Banco Exterior de España) (BCI) pantsætninger, salget af en grund til den baskiske regering, kreditaftalerne med FOGASA og afdragene (i denne beslutnings afsnit IV foretages en detaljeret analyse af oplysningerne). Desuden blev der fremført forskellige betragtninger angående de interesserede parters bemærkninger. Generelt stillede de spanske myndigheder spørgsmålstegn med hensyn til bemærkningerne om omfanget af Tubacex' finansielle vanskeligheder og påstanden om, at Tubacex skulle have foretaget dumping med statsstøtte for at udvide sin markedsandel, idet de fastholdt, at Tubacex' vækst på markedet grundlæggende skyldtes en sund forretningspolitik, samt at det var vanskeligt at sammenligne priser i betragtning af, at rustfrit stål findes i forskellige typer og kvaliteter, hvoraf nogle er billige og andre dyrere.

Da de forelagte oplysninger var ufuldstændige på visse punkter, anmodede Kommissionen om nye forklaringer ved skrivelse af 5. marts 1996. Som svar på denne anmodning og andre tidligere anmodninger forelagde den spanske regering supplerende oplysninger ved skrivelser af 26. marts, 30. maj, 13. juni og 24. juni 1996.

IV

På baggrund af de foreliggende oplysninger kan der drages følgende slutninger med hensyn til de spørgsmål, der er blevet undersøgt som led i proceduren:

Salget af en grund til den baskiske regering

Ved indledningen af proceduren påpegede Kommissionen, at i henhold til en række forlydender i pressen var salget blevet afsluttet inden for meget kort tid, der var ikke afholdt offentligt udbud, grunden var pantsat som sikkerhed for lån fra BCI, socialsikringskassen havde haft udlæg i grunden til umiddelbart inden salget, og man vidste ikke, hvad der derefter var sket med grunden. Der blev rejst tvivl om grundens værdi og socialsikringskassens beslutning om at godkende salget af pantsatte aktiver uden at benytte procedurerne til inddrivelse af fordringer. Kommissionen konkluderede, at det var sandsynligt, at salgsprisen indeholdt elementer af statsstøtte.

Den spanske regering oplyste i sine bemærkninger, at forhandlingerne om salget af grunden blev indledt i begyndelsen af 1993, med andre ord foregik transaktionen ikke så hurtigt, som man kunne formode efter forlydenderne i pressen. Den solgte grund (69 555 m²) var en del af et større landareal i Amurrio på 243 629 m², som den blev udstykket fra, og som Tubacex var indehaver af, men som socialsikringskassen havde gjort udlæg i. Desuden var grunden pantsat som sikkerhed for lån i den offentlige bank BCI.

Efter salget den 1. juni 1993 blev grunden overdraget til Amurrioko Industrialdea, et selskab oprettet med henblik på udvikling af en industripark. 4 000 m² af grunden blev solgt til den private virksomhed Hormigones Alaveses i juli 1994. Arbejdet med første del af udviklingen af resten af jorden begyndte i januar 1995 (opførelse af industribygninger og kontorer på ca. 3 000 m²). Arbejdet fortsætter i år med opførelse af endnu 5 400 m² industribygninger).

Den spanske regering fastholder, at den pris, der blev betalt for grunden, lå under markedsprisen. Selv om dokumentationen vedrørende udstykningen af grunden anslog dens værdi til 70 mio. pta., svarer dette beløb blot til den bogførte anskaffelsessum. Der er forelagt bevis for meget højere vurderinger. Den første var en uafhængig vurdering foretaget på Tubacex' vegne for at beskytte virksomhedens interesser under forhandlingerne. Denne vurdering dateret den 24. maj 1993 omfattede ved en fejltagelse ikke en del af grunden, der ligger på den anden side af vejen, men størrelsen af den vurderede grund svarede til de 69 555 m², der blev solgt den 1. juli 1993 for 220 350 000 pta. Den 9. november 1993 blev der foretaget en ny vurdering af uafhængige eksperter på vegne af handelsregistret i Alava som foreskrevet i aktieselskabsloven med henblik på fastsættelse af apportindskuddet ved oprettelsen af Amurrioko Industrialdea. Ved denne lejlighed blev grunden vurderet til 260 mio. pta.

Desuden har de spanske myndigheder forelagt dokumentation med hensyn til en vurdering af grunden foretaget i februar 1995 af de lokale myndigheder i Amurrio med henblik på beskatning samt den pris, Hormigones Alaveses i juli 1994 betalte for grunden på 4 000 m².

Nedenstående tabel indeholder en sammenligning af de forskellige vurderinger:

(pta.)

	Vurdering	Pris/m²
Vurdering maj 1993	317,25 mio.	5 000/m²
Salgspris juni 1993	220,35 mio.	3 168/m²
Vurdering november 1993	260 mio.	3 738/m²
Skattemæssig vurdering februar 1995		4 024/m²
Pris for grund på 4 000 m² solgt i juli 1994	14,4 mio.	3 600/m²

Hvad angår det manglende offentlige udbud, fastholder den spanske regering, at den normale fremgangsmåde ved salg for private virksomheder er direkte kontrahering, hvilket er til fordel for både køber og sælger. Dermed var der i dette tilfælde tale om en gyldig procedure gennemført efter godkendelse af de tilsynsmyndigheder, dommeren udpegede under betalingsstandsningsproceduren.

Ifølge de spanske myndigheder blev pantsætningen til BCI af den største af grundene på arealet ophævet den 21. maj 1993, fordi de pågældende lån (både hovedstol og renter) allerede var blevet indfriet fuldt ud. Betalingerne blev aftrappet over flere år inden betalingsstandsningen i juni 1992 med undtagelse af de tre sidste afdrag på et lån fra 1986 på 960 mio. pta., der blev betalt den 1. juli 1992, den 1. oktober 1992 og den 1. januar 1993 (de var ikke omfattet af betalingsstandsningsproceduren). Den 3. juni 1993 hævede socialsikringskassen sit udlæg i den solgte grund, fordi den (med de retlige tilsynsmyndigheders samtykke) fik udbetalt en del af sit tidligere tilgodehavende i forbindelse med betalingsstandsningen med indtægterne fra salget, idet den samtidig bibeholdt sine udlæg i det større areal (som den solgte grund var udstykket af) og i andre ejendomme, der dækkede gælden.

Lånene fra FOGASA

Ved indledningen af proceduren havde Kommissionen ikke sikkerhed for, at vilkårene for de to lån fra FOGASA, der blev givet i juli 1992 (efter betalingsstandsningen) og 1994 svarede til markedsvilkårene. Den mente desuden, at aftalerne om lånegarantierne (pant i fast ejendom) krævede en mere detaljeret undersøgelse.

Den spanske regering anførte i sine bemærkninger, at lånene fuldt ud svarede til de gældende regler for FOGASA, og at der ikke var tale om statsstøtte.

FOGASA er et uafhængigt organ under ministeriet for beskæftigelse og social sikkerhed, der finansieres gennem arbejdsgiverbidrag. Dets vigtigste opgave er at udbetale løn og dagpenge til arbejdstagere i konkurs- eller kriseramte virksomheder, der ikke selv er i stand hertil. FOGASA yder ikke lån til de pågældende virksomheder, men imødekommer alle legitime anmodninger fra arbejdstagerne ved at udbetale pengene, som FOGASA derefter får tilbage fra virksomhederne.

I den foreliggende sag anmodede arbejdstagerne i de berørte selskaber efter betalingsstandsningen FOGASA om at udbetale den løn, de havde til gode. Efter forhandlinger herom underskrev FOGASA, Tubacex og Acería de Alava den 10. juli 1992 en aftale om, at FOGASA skulle udbetale arbejdstagerne foreløbige lønninger på 444 327 300 pta. Virksomhederne forpligtede sig til at tilbagebetale dette beløb plus 211 641 186 pta. i rente. Tilbagebetalingsperioden var på otte år til en simpel rente på 10 % pro anno, der forfaldt i halvårlige rater på 40 998 011 pta. Den 8. februar 1993 blev der, efter at arbejdstagerne var blevet betalt, underskrevet en revideret kreditaftale, ifølge hvilken det endelige gældsbeløb kom op på en hovedstol på 376 194 837 pta. og 183 473 133 pta. i rente, der skulle tilbagebetales i 16 halvårlige rater til en rentesats på 9 % fra den 1. august 1993. Det tilbagebetalingspligtige beløb (inklusive rente) svingede mellem 33 mio. pta. i begyndelsen og 37 mio. pta. hen imod slutningen (rentebetalingerne ville gradvis blive mindre).

Den 10. marts 1994 blev der som følge af en social plan aftalt med arbejdstagerne indgået en ny kreditaftale, der omfattede en hovedstol på 465 727 750 pta. og 197 580 900 pta. i rente. Tilbagebetalingsperioden var på otte år til en simpel rente på 9 % fra den 30. december 1994. Renten skulle først betales i de sidste tre år, og 71 % af afdragene på hovedstolen skulle først påbegyndes den 30. december 1998. Ifølge de spanske myndigheder foreslog virksomheden efter underskrivelsen af denne anden aftale øjeblikkelig betaling af 4 194 839 pta. i henhold til den første aftale og nye aftaler om prioritetsgaranti i forbindelse hermed (se nedenfor).

Den 3. oktober 1994 blev der indgået en ny revideret kreditaftale, i henhold til hvilken det endelige gældsbeløb kom op på en hovedstol på 496 491 521 pta. plus 205 335 378 pta. i rente, der skulle tilbagebetales over otte år fra den 30. december 1994. Renten skulle først betales i de sidste tre år, og 70 % af afdragene på hovedstolen skulle først påbegyndes den 30. december 1998.

Den første kreditaftale var oprindelig sikret ved et pant af 5. august 1992 i Tubacex' grund på 56 627,64 m² i Llodio, som BCI allerede havde pant og socialsikringskassen udlæg i. Denne grund blev derefter frigivet og den 16. februar 1994 erstattet af et pant i en grund tilhørende Tubacex Taylor Accesorios SA (TTA), uafhængigt vurderet til 800 mio. pta., og en grund tilhørende Acería de Alava vurderet til 310 mio. pta. Efter de spanske myndigheders opfattelse mere end dækkede de to grunde (1,11 mia. pta.) de to garanterede lån.

Nedenstående tabel giver en oversigt over de forskellige kreditaftaler og deres vilkår:

Aftaledato	Hovedstol (pta.)	Rente (pta.)	Rentesats (%)	Andre vilkår
1. aftale				
10. juli 1992	444 327 300	211 641 186	10	Faste ydelser på 40 998 011 pta.
8. februar 1993	376 194 873	183 473 133	9	Næsten faste ydelser på mellem 33 og 37 mio. pta. fra 1. 8. 1993
16. februar 1994	372 000 000	154 138 830	9	Ikke længere faste ydelser. 1. forfaldsdato: 30. 6. 1994. 79 % af hovedstolen + renter afdrages fra 30. 6. 1999
2. aftale				
10. marts 1994	465 727 750	197 580 900	9	1. forfaldsdato: 30. 12. 1994. Renter forfalder først 30. 12. 1999. 71 % af hovedstolen afdrages først fra 31. 12. 1998.
3. oktober 1994	469 491 521	205 335 378		Ingen væsentlige ændringer

De spanske myndigheder fastholder, at FOGASA gav lånene i henhold til kongeligt dekret nr. 505/85 af 6. marts 1985 og ministeriel bekendtgørelse af 20. august 1985, der fastsætter detaljerede bestemmelser for anvendelse af artikel 32 i det kongelige dekret, som giver FOGASA bemyndigelse til at underskrive aftaler, der omfatter tilbagebetaling af beløb udbetalt til arbejdstagere.

Efter Kommissionens fortolkning af disse aftaler har FOGASA fuld frihed til at udsætte eller opdele tilbagebetalingerne i op til otte år med en afdragsfri periode på højst seks måneder. De udsatte betalinger tilskrives renter til den såkaldte »lovpligtige rentesats«.

Den lovpligtige rentesats på det tidspunkt, hvor de første aftaler blev underskrevet i 1992 og 1994, var på 9 %, altså den sats, der faktisk anvendtes. Ifølge de spanske myndigheder har virksomhederne overholdt afdragene i henhold til de endelige udgaver af begge kreditaftaler, men der foreligger ikke oplysninger om afdragene i henhold til de tidligere udgaver af aftalerne.

Ophævelse af betalingsstandsningen

Da Kommissionen besluttede at indlede proceduren, mente den, at offentlige kreditorers deltagelse i ophævelsen af betalingsstandsningen kunne indebære statsstøtte. Konkret var der tale om socialsikringskassens beslutning om at give afkald på sine rettigheder som privilegeret kreditor, forvaltningen af gælden og socialsikringskassens rolle (sammen med den offentlige bank BCI) i forbindelse med ophævelsen af udlæggene og aflysningen af pantsætningerne i de aktiver, der blev stillet som garanti for udstedelsen af konvertible obligationer, navnlig hvis man tager i betragtning, at gælden til socialsikringskassen efter betalingsstandsningen var oparbejdet af Tubacex, hvilket førte til nye udlæg (der senere blev ophævet), og der måtte indgås en ny aftale om omlægning af denne nye gæld.

Den spanske regering har i forbindelse med sine bemærkninger forelagt oplysninger, der viser, at i henhold til den endelige kreditorliste udarbejdet af de tilsynsmyndigheder, dommeren udpegede i april 1993, var Tubacex' samlede gæld på 16 932 977 026 pta., mens Acería de Alavas gæld var på 3 501 435 639 pta. De privilegerede kreditorer havde tilgodehavender på henholdsvis 2 107 068 319 pta. og 1 065 845 399 pta.; ca. 2,115 mia.

pta. (eller omkring 12,5 % af den samlede gæld) var gæld til offentlige organer, hvoraf den største kreditor var socialsikringskassen. Gælden til socialsikringskassen beløb sig til 1 017 877 003 pta. for Tubacex' og til 129 521 620 pta. for Acería de Alavas vedkommende.

Ifølge de spanske myndigheder har socialsikringskassen til enhver tid opkrævet den lovpligtige rentesats plus strafrenter for sen betaling i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.

Gælden til socialsikringskassen omfattede dermed tidligere gæld (fra før 1991) med påløbne renter og strafrenter samt gæld fra 1991 (hvor der var pålagt strafrenter) og 1992 indtil betalingsstandsningen. Nedenstående tabel viser en oversigt herover:

(pta.)

	Tubacex	Acería de Alava
Udskudt gæld		
Hovedstol	165 689 700	
Renter	88 748 398	
Strafrenter	50 967 073	
Gæld fra 1991		
Hovedstol	350 203 353	
Strafrenter	58 709 151	
Gæld frem til maj 1992		
Hovedstol	303 559 328	94 376 303
Renter		15 229 747
Strafrenter		19 915 570
I alt	1 017 877 003	129 521 620

Socialsikringskassen tilsluttede sig kreditoraftalen den 30. september 1993, efter at andre kreditorer havde accepteret forslagene i perioden 15. juni-2. september 1993. Som meddelt ved indledningen af proceduren var størstedelen af den gæld, aftalen vedrører, oparbejdet hos private kreditorer. Blandt dem fandtes uidentificerede indehavere af obligationer med et tilgodehavende på 3 621 198 pta. De spanske myndigheder har forelagt detaljerede oplysninger om disse kreditorer, der tyder på, at mindst 85 % af gælden var stiftet hos private kreditorer.

Derfor argumenterer de spanske myndigheder for, at socialsikringskassen ikke spillede nogen væsentlig rolle i aftalen.

Gælden til socialsikringskassen blev indfriet på følgende måde:

(pta.)

	Tubacex	Acería de Alava
Betaling pr. check	227 319 289	28 925 658
Konvertible obligationer (garanterede)	620 530 000	78 960 000
(ikke garanterede)	105 960 000	13 480 000
Gældsbeviser	64 067 714	8 155 962
I alt	1 017 877 003	129 521 620

De spanske myndigheder har meddelt, at Tubacex' obligationer blev solgt i juli 1994, hvorefter socialsikringskassen kunne inddrive en tilsvarende del af sit tilgodehavende (indtægterne var på 772 186 789 pta.). De resterende 64 067 714 pta. forfalder mellem 2005 og 2008 i fire årlige ydelser af samme størrelse.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorfor socialsikringskassen valgte at give afkald på sine privilegerede rettigheder og acceptere aftalen, oplyser de spanske myndigheder:

— at socialsikringskassen frit kunne vælge at deltage i sådanne aftaler (kongeligt dekret nr. 1517/91) og allerede havde gjort det i lignende situationer

— at status som privilegeret kreditor kun er relativ

— at socialsikringskassen konkluderede, at det med henblik på inddrivelse af pengene ville være bedre at deltage i aftalen end at gøre brug af sine rettigheder,

hvilket kunne have ført til, at begge virksomheder trådte i likvidation med deraf følgende sociale problemer

— at ingen del af gælden blev eftergivet

— at socialsikringskassen håbede, at gælden ville blive indfriet (som det også skete).

Under proceduren blev der også stillet spørgsmålstegn ved socialsikringskassens (og andre offentlige kreditorer som BEX/BCI og FOGASA) beslutning om at hæve udlægget og aflyse pantsætningerne i Tubacex' aktiver og tillade virksomheden at stille dem som sikkerhed for udstedelse af de konvertible obligationer og på denne måde sikre, at aftalen blev accepteret (der blev givet garanti for 10 mia. pta. af de 11,5 mia., udstedelsen af obligationer omfattede, på denne måde).

Ifølge Kommissionens analyse af de foreliggende oplysninger, var følgende udlæg/pant og aktiver omfattet:

Ejendom	Institution	Ophævelsesdato
243 029 m² i Amurrio (undtagen Acería de Alava)	BCI	21 5. 1993
(herunder 69 555 m² solgt til den baskiske regering)	socialsikringskassen	3. 6. 1993 (del af grunden solgt til den baskiske regering) og 18. 11. 1993 (genindført 25. 1. 1994 for gæld stiftet mellem maj 1992 og maj 1993)
		ny ophævelse 25. 3. 1994
6 270 m² i Amurrio	socialsikringskassen	18. 11. 1993
	BCI	18. 11. 1993
50 627,64 m² i Llodio	BCI	25. 4. 1994
	socialsikringskassen	18. 11. 1993 (genindført 20. 12. 1993 for gæld stiftet mellem maj 1992 og maj 1993; ny ophævelse 24. 3. 1994)
	FOGASA	9. 3. 1994 (erstattet af TTA's og Acería de Alavas grunde)
5 879,66 m² i Llodio	BCI	25. 4. 1994
	socialsikringskassen	18. 11. 1993 (genindført i december 1993 for gæld stiftet mellem maj 1992 og maj 1993; ny ophævelse 24. 3. 1994)

Den 6. maj 1994 blev de konvertible obligationer udstedt (10 mia. pta. garanteret), og foranstaltningen blev afsluttet med en række prioritetsgarantier i alle ovennævnte aktiver samt en grund i Amurrio på 12 400 m² og retten til at gøre udlæg i aktier i Tubacex Comercial og Acería de Alava (op til et samlet beløb på 3 mia. pta.).

Ifølge de spanske myndigheder kunne pantsætningerne til BCI aflyses, fordi de pågældende lån var blevet indfriet (herunder i 1992 og 1993 et lån på 960 mio. pta., som ikke var omfattet af betalingsstandsningen). Hvad angår ophævelsen af socialsikringskassens udlæg, har de spanske myndigheder erklæret, at kassen i henhold til kreditoraftalens artikel 5 var forpligtet til at ophæve sine udlæg i den gæld, aftalen omfattede. Desuden blev udlæggene endeligt erstattet af det pant, der blev givet som garanti for udstedelsen af de konvertible obligationer, hvorved socialsikringskassens interesser stadig var beskyttet.

Med hensyn til hvorfor socialsikringskassen bar sig ad, som den gjorde, i betragtning af, at Tubacex havde stiftet ny gæld efter betalingsstandsningen og tvunget socialsikringskassen til igen at gøre visse udlæg (som senere blev ophævet), har de spanske myndigheder forklaret, at disse nye udlæg for gælden fra efter betalingsstandsningen blev erstattet af en overtagelsesgaranti af 22. marts 1994 for alle aktierne i Tubacex Tubos Inoxidables SA (TTI), som havde fået overført alle Tubacex aktiver og passiver med hensyn til fremstilling af rustfri stålrør til en netto-

værdi (vurderet af en uafhængig ekspert) på over 2,5 mia. pta., og dermed mere end nok til at dække gælden.

Endelig har de spanske myndigheder med hensyn til omlægningen af gælden efter betalingsstandsningen oplyst, at i henhold til den generelle lov om social sikring vedtaget ved kongeligt dekret nr. 1517/91 af 11. oktober 1991 kan socialsikringskassen vedtage udsættelse af indfrielse og tilbagebetaling i rater under anvendelse af den lovpligtige rentesats. Henholdsvis den 25. marts 1994 og den 12. april 1994 blev de to aftaler med Acería de Alava og Tubacex underskrevet. Der var tale om følgende vilkår:

	Hovedstol (pta.)	Rentesats (%)	Andre vilkår
Acería de Alava	274 409 604	9	Indfrielse over fem år med voksende månedlige ydelser; 51 % af kapitalen forfalder først efter fem år
Tubacex	1 409 957 329	9	

Ud over at kommentere de aspekter, der blev undersøgt som led i proceduren, besvarede den spanske regering de bemærkninger, der var fremsat af tredjemand, om at virksomheden havde modtaget anden støtte, ved at påpege, at disse spørgsmål ikke var omfattet af proceduren, og fastholde, at der ikke var givet nogen yderligere støtte. Mere konkret insisterede de spanske myndigheder på, at udgifterne til rationaliseringsforanstaltningerne, som f.eks. nedskæring af arbejdsstyrken, var blevet finansieret med virksomhedens egne midler (kapitalforøgelsen på 2,251 mia. pta. i december 1993 og salget af aktiver). Desuden mindede den spanske regering om, at selv om den baskiske regering overvejede muligheden af at yde Tubacex social støtte i forbindelse med en mere gennemgribende omstrukturering af Tubacex, Tubos Reunidos og Productos Tubulares, var der endnu ikke truffet nogen beslutning herom. Endelig afviste den spanske regering beskyldningerne om, at TTI skulle have modtaget ulovlig støtte.

På baggrund af de foreliggende oplysninger accepterer Kommissionen, at de supplerende bemærkninger fra interesserede tredjemænd ikke er omfattet af proceduren, og at der i øjeblikket ikke er tilstrækkelig begrundelse for at foretage yderligere undersøgelser, eftersom de ikke er tilstrækkeligt underbyggede.

V

Kommissionen skal tage stilling til, om de forskellige aspekter, som er omfattet af proceduren, indeholder statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien. På baggrund af de foreliggende oplysninger er Kommissionens vurdering følgende:

Salget af en grund til den baskiske regering

Eftersom pantsætningerne til BCI og socialsikringskassens udlæg kunne ophæves som følge af, at den tilsvarende gæld var indfriet eller omfattet af andre garantier, og salget blev godkendt af tilsynsmyndighederne (der navnlig repræsenterer kreditorernes interesser), kan Kommissionen acceptere, at dette aspekt af salget ikke indeholder statsstøtte.

Hvad angår den endelige salgspris, blev der beklageligvis ikke afholdt et offentligt udbud, der kunne have fjernet enhver tvivl om, hvorvidt salgsprisen svarede til markedsprisen. På baggrund af de forskellige dokumenter, der viser vurderinger af grunden til over den opnåede pris, finder Kommissionen imidlertid, at der er tilstrækkelig grund til at konkludere, at prisen ikke lå over, og endda måske under, markedsprisen. Dermed konkluderer den, at virksomheden ikke fik nogen utilbørlig økonomisk fordel, og at den opnåede pris ikke indeholder noget element af statsstøtte.

Lånene fra FOGASA

Som understreget ved indledningen af proceduren er der intet at indvende mod FOGASA's indgreb, eftersom det imødekom arbejdstagernes retmæssige anmodninger om lønninger, de ellers ikke ville have modtaget. I den henseende indeholdt aftalerne ikke statsstøtte. Indgrebet var i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 3, litra j). Ikke desto mindre udgør de omkostninger, der blev dækket, en del af en virksomheds normale driftsomkostninger, og i princippet er det virksomheden selv, der skal dække dem med sine egne midler. Ethvert statsligt bidrag til dækning af disse omkostninger må betragtes som støtte, hvis virksomheden får en økonomisk fordel derved, uanset om udbetalingen foretages direkte til virksomheden eller kanaliseres til arbejdstagerne gennem et offentligt organ.

Som påpeget i afsnit IV er den rentesats, der skal anvendes i henhold til begge aftaler, den lovpligtige, dvs. 9 %. Ved afgørelsen af, om denne rentesats svarer til de normale markedsvilkår, har Kommissionen i lignende sager, der også vedrørte lån fra FOGASA, f.eks. i Kommissionens beslutning 91/1/EØF [1] og i statsstøttesag C 56/94 [2], sammenlignet denne rentesats med den gennemsnitlige rentesats, de private banker i Spanien har anvendt for lån med en løbetid på over tre år.

[1] EFT nr. L 5 af 8. 1. 1991, s. 18.
[2] EFT nr. L 298 af 22. 11. 1996, s. 14.

Ifølge statistikker offentliggjort af Banco Central var den gennemsnitlige rentesats, der anvendtes af private banker for lån med en løbetid på over tre år i den pågældende periode følgende: 1992: 17,28 %; 1993: 16,19 %; 1994: 12,51 %. Disse satser ligger betydeligt over satserne i aftalerne, især den første. De øvrige lånevilkår (den tydelige omlægning af det første lån (der antagelig skyldes restancerne i forhold til den oprindelige version) og størstedelen af afdragene på hovedstolen og rentebetalingerne, der i begge aftaler tilsyneladende er tilrettelagt med henblik på til sidst at få virksomheden på fode igen) svarede heller ikke til lån, der gives på normale markedsvilkår, navnlig ikke hvis man tager i betragtning, at gælden var garanteret med et pant i en grund, samt at FOGASA ville have været privilegeret kreditor i tilfælde af konkurs eller andre økonomiske vanskeligheder.

Det må derfor konkluderes, at aftalerne indeholdt statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien, samt at støtten var ulovlig (ikke anmeldt til Kommissionen i overensstemmelse med henholdsvis EF-traktatens artikel 93, stk. 3, og artikel 6 i fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien). Det er vanskeligt at fastsætte det nøjagtige omfang af den ulovlige støtte, som transaktionen indebærer, men den svarer mindst til den finansielle fordel som følge af den lavere rente, som gjaldt fra det øjeblik, hvor lånene oprindelig blev ydet.

Ophævelsen af betalingsstandsningen

På baggrund af de oplysninger, Kommissionen har adgang til, kan den konkludere, at betalingsstandsningen i juni 1992 og dens ophævelse i oktober 1993 var i overensstemmelse med de almindeligt gældende regler i Spanien for insolvens. Der er heller ingen tvivl om, at de offentlige kreditorer, herunder socialsikringskassen, var i mindretal, og at deres accept af kreditoraftalen fulgte efter de private kreditorers med henblik på en delvis eftergivelse af gælden gennem udstedelse af konvertible obligationer. Selv om socialsikringskassen var privilegeret kreditor og ikke var forpligtet til at tilslutte sig aftalen (der blev undertegnet i overensstemmelse med gældende lovgivning), kunne den give afkald på sine privilegerede rettigheder og tilslutte sig aftalen. Kommissionen skal bemærke, at socialsikringskassens beslutning ikke synes at have påvirket de private kreditorers beslutning om at godkende aftalen og ikke indeholdt nogen eftergivelse eller reduktion af den udestående gæld, der i mellemtiden er blevet næsten fuldstændig indfriet, dels kontant, dels gennem salg af konvertible obligationer.

Ophævelsen af socialsikringskassens udlæg synes at have været en nødvendig følge af undertegnelsen af aftalen snarere end et initiativ med henblik på at lette indgåelsen af aftalen. Det ser desuden ud til, at pantsætningerne til BCI også kunne hæves, fordi de pågældende lån var blevet indfriet.

Kommissionen konkluderer derfor, at de offentlige kreditorers og mere konkret socialsikringskassens indgreb er i overensstemmelse med de almindeligt gældende regler og således ikke gav Tubacex nogen økonomisk fordel, hvorfor der ikke var tale om statsstøtte.

Spørgsmålet om, hvorfor socialsikringskassen handlede, som den gjorde, da der var stiftet gæld efter betalingsstandsningen, er ligeledes blevet besvaret tilfredsstillende. Ikke desto mindre synes forvaltningen af denne gæld i form af omlægningsaftalen ikke at have svaret til markedsvilkårene, selv om den gældende lovgivning var overholdt. Som allerede bemærket i forbindelse med FOGASA var de private bankers gennemsnitlige rentesats for lån med en løbetid på over tre år på det tidspunkt, hvor omlægningen blev aftalt (1994), ifølge statistikker fra Banco Central på 12,51 %, hvilket skal sammenlignes med den anvendte lovpligtige rente på 9 %. Det må derfor i overensstemmelse med det princip, der blev fulgt i FOGASA's tilfælde, konkluderes, at omlægningen indeholder statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien, som er ulovlig, idet den ikke blev anmeldt til Kommissionen. Som i tilfældet med lånene fra FOGASA er det vanskeligt at fastsætte det nøjagtige omfang af den ulovlige støtte, men den svarer mindst til den økonomiske fordel som følge af renten på 9 % i henhold til omlægningsaftalerne.

VI

Efter at have fastslået at låneaftalerne med FOGASA og omlægningen af gælden til socialsikringskassen efter betalingsstandsningen indeholder ulovlig statsstøtte, skal Kommissionen tage stilling til, om den er forenelig med fællesmarkedet.

Eftersom Acería de Alava er omfattet af EKSF-traktatens artikel 80, da virksomheden fremstiller produkter, der er opført på listen i bilag I til nævnte traktat, finder bestemmelserne i denne traktat og i fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien anvendelse på ovennævnte foranstaltninger, i det omfang de var til fordel for virksomheden.

EKSF-traktatens artikel 4, litra c), forbyder tilskud eller anden støtte i en hvilken som helst form. Fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien, der blev vedtaget efter samstemmende og enstemmig udtalelse fra Rådet i henhold til EKSF-traktatens artikel 95 som undtagelse for det generelle forbud i traktatens artikel 4, litra c), åbner mulighed for at betragte visse former for støtte som forenelige med fællesmarkedet; det drejer sig om støtte til

forskning og udvikling (artikel 2), støtte til miljøbeskyttelse (artikel 3), støtte til lukning (artikel 4) og regional investeringsstøtte ydet i henhold til generelle støtteordninger i bestemte områder i EF, hvoraf ingen ligger i Spanien (artikel 5). Driftsstøtte er ligesom rednings- og omstruktureringsstøtte forbudt. De pågældende indgreb falder derfor ikke ind under nogen af de tilladte støttekategorier.

På den anden side falder foranstaltningerne til fordel for Tubacex ind under EF-traktatens artikel 92 og 93, fordi der er tale om aktiviteter, der ikke er omfattet af EKSF-traktaten (produktion af sømløse rør af rustfrit stål). Som bemærket ved indledningen af proceduren skal medlemsstaterne på forhånd anmelde alle de støtteordninger til Kommissionen, der vedrører sømløse rør, i overensstemmelse med rammebestemmelserne for statsstøtte til visse jern- og stålsektorer, der ikke er omfattet af EKSF-traktaten [1], et dokument, der er udarbejdet i erkendelse af den særlig følsomme konkurrencesituation inden for de stålsektorer, der ikke er omfattet af EKSF-traktaten, og den nære forbindelse mellem første forarbejdning af stål og jern- og stålindustrien, eftersom støtte til stålkoncerners datterselskaber i sidste ende vil kunne komme EKSF-aktiviteter til gode, og dermed få virkninger for støttepolitikken for EKSF-industrien.

EF-traktatens artikel 92, stk. 1, fastslår princippet om, at bortset fra de i traktaten hjemlede undtagelser er statsstøtte, som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med fællesmarkedet i det omfang, den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

Som Kommissionen understregede ved indledningen af proceduren, er der tale om samhandel mellem medlemsstaterne med de produkter, Tubacex fremstiller, således at enhver støtte til virksomheden vil styrke dens stilling over for konkurrenterne og dermed påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne og fordreje konkurrencen.

I betragtning af karakteren af og målet med den pågældende støtte kan de undtagelser fra princippet i artikel 92, stk. 1, der er fastsat i samme artikels stk. 2, ikke anvendes i den foreliggende sag.

Ifølge EF-traktatens artikel 92, stk. 3, kan bestemte kategorier af støtte betragtes som forenelige med fællesmarkedet. Hvad angår undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra a), kan den provins, hvor virksomheden ligger, ikke komme i betragtning med hensyn til denne form for støtte, og de spanske myndigheder har under alle omstændigheder ikke anmodet om anvendelse af denne undtagelse. Undtagelsen i samme artikels stk. 3, litra b), er ligeledes klart uanvendelig, eftersom formålet med støtten ikke var at fremme virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse eller afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i den spanske økonomi.

Artikel 92, stk. 3, litra c), indeholder en undtagelse for »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrene«, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse. Støtten til Tubacex kunne opfattes som støtte til en kriseramt virksomhed i betragtning af Tubacex' finansielle situation på støttetidspunktet og dermed vurderes efter denne bestemmelse.

Kommissionen mener, at støtte til kriseramte virksomheder indebærer en stor risiko for at overføre beskæftigelses- og arbejdsmarkedsmæssige problemer fra én medlemsstat til en anden. Denne form for støtte bliver et middel til at forhindre, at markedskræfterne får de normale konsekvenser, dvs. at de ikke-konkurrencedygtige virksomheder forsvinder i forbindelse med tilpasningen til ændringerne af konkurrencevilkårene. Samtidig kan støtten ændre samhandels- og konkurrencevilkårene ved at påvirke støttemodtagernes prispolitik, så de vælger at benytte sig af dumpingpriser for at blive på markedet.

Kommissionen har derfor efterhånden fastlagt visse retningslinjer i forbindelse med vurdering af støtte til kriseramte virksomheder, jf. ottende beretning om konkurrencepolitikken (nr. 227) og Fællesskabets rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder [2]. Støtten skal begrænses til det niveau, der er påkrævet, for at virksomheden kan fortsætte, indtil der er truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at genoprette dens rentabilitet, og støtten skal være betinget af iværksættelse af en sund omstruktureringsplan, der gør det muligt at genoprette virksomhedens rentabilitet på lang sigt, herunder foranstaltninger som nedskæring af kapaciteten for at opveje de negative følger for konkurrenterne (især inden for sektorer med overkapacitet, som i det foreliggende tilfælde).

De spanske myndigheder har ikke forsøgt at påvise, at foranstaltningerne indeholder rednings- eller omstruktureringsstøtte, og der er under ingen omstændigheder forelagt bevis for, at der er udarbejdet en omstruktureringsplan eller en plan for begrænsning af Tubacex' tilstedeværelse på markedet. Det er således klart, at det eneste formål med støtten var at give virksomheden mulighed for at fortsætte driften.

[1] EFT nr. C 320 af 13. 12. 1988, s. 3.

[2] EFT nr. C 368 af 23. 12. 1994, s. 12.

VII

Det må derfor konkluderes, at støtten til Tubacex og virksomhedens dătterselskab Acería de Alava i form af to lån fra FOGASA og omlægningen af gælden til socialsikringskassen efter betalingsstandsningen er ulovlig, da den blev givet uden forudgående anmeldelse til Kommissionen i strid med fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien og artikel 93, stk. 3, samt uforenelig med fællesmarkedet, eftersom:

— støtten til Acería de Alava er uforenelig med fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien og dermed med EKSF-traktatens artikel 4, litra c)

— støtten til Tubacex er uforenelig med fællesmarkedet i henhold til bestemmelserne i EF-traktatens artikel 92.

Da støtten er ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet, skal den tilbagebetales og dens økonomiske følger fjernes for at genetablere den oprindelige situation —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

De foranstaltninger, Kongeriget Spanien traf til fordel for Compañía Española de Tubos por Extrusión SA (Tubacex) og Acería de Alava, indeholdt elementer af ulovlig statsstøtte og er uforenelige med fællesmarkedet i henhold til EF-traktatens artikel 92 og beslutning nr. 3855/91/EKSF, eftersom den anvendte rentesats var lavere end den gældende markedsrente. Der er tale om følgende foranstaltninger:

1) den kreditaftale, der blev indgået den 10. juli 1992 mellem Fondo de Garantía Salarial (FOGASA), Tubacex og Acería de Alava, om en hovedstol på i alt 444 327 300 pta., ændret ved aftaler af 8. februar 1993 og 16. februar 1994 (der omfattede en hovedstol på henholdsvis 376 194 872 pta. og 372 000 000 pta.)

2) den kreditaftale, der blev indgået den 10. marts 1994 mellem FOGASA, Tubacex og Acería de Alava, om en hovedstol på i alt 465 727 750 pta., ændret ved aftale af 3. oktober 1994 om en hovedstol på i alt 469 491 521 pta.

3) den aftale, der blev indgået den 25. marts 1994 mellem socialsikringskassen (Seguridad Social) og Acería de Alava, om omlægning af gæld på 274 409 604 pta.

4) den aftale, der blev indgået den 12. april 1994 mellem socialsikringskassen og Tubacex, om omlægning af gæld på 1 409 957 329 pta.

Artikel 2

Kongeriget Spanien fjerner de støtteelementer i foranstaltningerne, der er indeholdt i de i artikel 1 nævnte foranstaltninger, ved at trække dem tilbage eller anvende den normale markedsrente med virkning fra det tidspunkt, hvor FOGASA oprindelig ydede lånene, og hvor omlægningen af gælden til socialsikringskassen efter betalingsstandsningen blev bevilget, og kræver det beløb tilbagebetalt, der svarer til forskellen mellem denne rentesats og den rentesats, der faktisk blev anvendt frem til datoen for støttens ophør.

Dette beløb tilbagebetales i overensstemmelse med de i spansk lovgivning gældende procedurer og bestemmelser og skal omfatte de påløbne renter. Som rentesats anvendes den normale markedsrente, der er nævnt i foregående stykke, og som beregnes fra den dato, hvor støtten blev ydet, til datoen for den faktiske tilbagebetaling.

Artikel 3

De øvrige aspekter, der er omfattet af proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, og artikel 6, stk. 4, i beslutning nr. 3855/91/EKSF, dvs. salget af en grund til den baskiske regering og offentlige organers (i dette tilfælde socialsikringskassen) deltagelse i ophævelsen af betalingsstandsningen, indeholder ikke statsstøtte, og proceduren kan derfor afsluttes.

Artikel 4

Spanien underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, Spanien har truffet for at efterkomme den.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. juli 1996.

På Kommissionens vegne

Hans VAN DEN BROEK

Medlem af Kommissionen